

Abstrakt

Předkládaná disertační práce *Psaný hlas* zkoumá, jakým způsobem Walt Whitman a Henry Miller knihami, uzavřenými textovými produkty kultury modernity, burcují k vnímavějšímu a odvážnějšímu životu, jsou-li čtenáři ochotni opustit hermeneutiku podezření a přistoupit k *Leaves of Grass* (1855) a *Tropic of Cancer* (1934) s hermeneutikou hladu. Práce vychází z jazykového, antropologického a teologického aspektu orální teorie (M. Jousse, M. Parry, A. Lord, W. Ong, E. Havelock, J. Assmann, D. Abram, C. Geertz, T. Pettitt, J. Nohnberg, D. Sölle) a zkoumá a srovnává paratexty, styl a genezi obou skladeb, následně obě velká JÁ, jejich étos a příběh. Základní teze je tato: Obě skladby napadají nostalgii, posterioritu a uzavřenost literatury, rehabilitují tělesnost a přibližují se kinetismu a futurální Bible. Oba autoři toho dosahují především „nepovinným“ užitím prostředků orální mnemotechniky, zejména paralelismu či bilateralismu, dále užitím obscénnosti, přítomného času a přijetím role Krista pro svá textová JÁ. Čtenář má hermeneuticky křísit „mrtvá“ vytištěná slova v maso/tělo a čin. Práce následně pojednává o dalším vývoji autorských teopoetik: oralita pozdějších textů je již výrazně stylizovanější, z divých bardů se postupně stávají *literáti*. V závěru si práce klade otázky nad vitalizující, futurální teopoetikou *Leaves of Grass* (1855) a *Tropic of Cancer* z pohledu „tekuté modernity“ (Z. Bauman) či „sekundární orality“ (W. Ong) dneška.